

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.232/2019/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Mórocz István Attila ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek, a Szécsényiné dr. Már földi Katalin ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása tárgyában kötött szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 9.P.21.659/1016/168. szám alatti ítélete ellen a felperes által 169., 171., az alperes által 172. számok alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében az alábbiak szerint részben megváltoztatja:

A felperes különvagyont a Ny., **cím1** alatti ingatlanban 3/8 tulajdoni hányadra emeli fel 3 423 750 (hárommillió-négyszázhuszonháromezer-hétszázötven) forint értékben, mellőzi a Merkel típusú sörétes vadászfegyver és Blaser típusú golyós vadászfegyver felperesi különvagyoni jellegének megállapítását, továbbá az elsőfokú ítéletet a felperesi különvagyont tekintetében akként pontosítja, hogy a felperes különvagyont képező H., **cím2** alatti ingatlan 1/3 tulajdoni hányadának értéke 5 211 000 (ötmillió-kétszáztizeneezer) forint.

Az alperes különvagyona a D., **cím3** alatti ingatlan 983/1000 tulajdoni hányada helyett 1/1 tulajdoni arányban.

A felperes tulajdonába adja a Blaser típusú golyós fegyvert 700 000 (hétszázezer) forint és Merkel típusú sörétes fegyver 500 000 (ötszázezer) forint értékben.

Megállapítja, hogy a Ny., **cím1** alatti ingatlan 5/16 tulajdoni hányadára az alperes házastársi közös szerzés címén tulajdont szerzett, és az ingatlan 11/16 tulajdoni hányadát házastársi közös vagyon megosztása, közös tulajdon megszüntetése címén 6 276 876 (hatmillió-kétszázhetvenhatezer-nyolcszázhetvenhat) forint megváltási ár mellett az alperes tulajdonába adja.

Mellőzi a D. II. kerület, belterület **...54/A/..4** helyrajzi szám alatti ingatlan tulajdoni hányadának alperesi tulajdonba adására vonatkozó ítéleti rendelkezést.

Mellőzi a Schwim Csepel Crusier típusú kerékpár kiadására vonatkozó ítéleti rendelkezést.

Mellőzi a felperes feljogosítását a társasági szerződés módosításának kezdeményezésére.

A felperes által fizetendő értékkiegyenlítés összegét 6 599 710 (hatmillió-ötszázkilencvenkilencezer-hétszázötven) forintra felemeli.

Mellőzi az alperes ellenkérelmét elutasító ítéleti rendelkezést.

A H. Megyei Kormányhivatal D.-i Járási Hivatal Agrárügyi Főosztályának megkeresését akként pontosítja, hogy a D. I. kerület belterület **...4/1/A/.5** helyrajzi szám alatt felvett üzlet megnevezésű, természetben D., **cím4** alatti ingatlan és a D. I. kerület belterület **...4/A/.3** helyrajzi szám alatt felvett garázs megnevezésű, természetben D., **cím5** alatti ingatlan alperes nevén álló 1/4-1/4 tulajdoni hányadára 4 667 500 (négymillió-hatszázhatvanhétezer-ötszáz) forint megváltási ár megfizetésének igazolását követően a felperes tulajdonjogát jegyezze be közös tulajdon megszüntetése jogcímén.

A H.i Járási Hivatal Földhivatali Osztályának megkeresését akként pontosítja, hogy a H. belterület **...0/A/.4** helyrajzi számú, lakás megnevezésű, természetben H., **cím2** alatti ingatlan alperes nevén álló 1/3 tulajdoni hányadára házastársi közös vagyon megosztása címén a felperes tulajdonjogát 1 932 225 (egymillió-kilencszázharminckétezer-kétszázhuszonöt) forint megváltási ár megfizetésének igazolását követően jegyezze be.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a Magyar Állam javára - külön felhívásra - a felperest 406 941 (négy százhatvanhat ezer kilencszáznegyvenegy) forint, az alperest 722 959 (hét százhuszonkétezer kilencszázötvenkilenc) forint le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére.

Úgy határoz, hogy a másodfokú eljárással felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek 1999. június 19. napján kötöttek házasságot, házasságukból 2010. június 8. napján B., R., Sz. utónevű gyermekeik születtek. A felek házassági életközössége 2015. november 27. napján szakadt meg, házasságukat a Ny.-i Járásbíróság 4.P.20.705/2015/34. számú jogerős ítéletével felbontotta. A felek 2015. november 22. napján közös vagyonuk megosztása tárgyában szerződést kötöttek, a kézzel írt okiratot az alperes készítette, azt a felek, valamint **Ő. A.** tanú írták alá.

A házasság megkötésekor a felperes különvagyonát képezte a D., **cím6** alatti lakás, Ny. **...5/3** helyrajzi számú beépítetlen terület, Ny. **...0/1** helyrajzi szám alatti bolt és a Ny. külterület **..0/.3** helyrajzi szám alatti ingatlan 1/1 tulajdoni arányban. A felperes különvagyonában állt továbbá két vadászfegyver.

A házasság megkötésekor az alperes különvagyonát képezte a D., **cím7** alatti ingatlan 1/1 tulajdoni arányban, melyet szülei javára bejegyzett holtig tartó haszonélvezeti jog terhelt, továbbá több - P., Ny., B. külterületén található - földrészlet különböző tulajdoni arányokban.

A felek 2000. évben alapították az **A-R. 2000 Bt.-t** 1 010 000 forint jegyzett tőkével 50-50 % részesedésük mellett. A társaságban a beltag a felperes, a kültag az alperes.

2002. november 12. napján kelt társasági szerződéssel alapították a **G. 95 Sz.- szervező Kft.-t**, a társaságban a felperes 50%, édesapja 50% üzletrésszel rendelkezett. A felperes édesapja 2007. május 9. napján kelt adásvételi szerződéssel üzletrészét a felperesre ruházta át.

A felek a házassági életközösség fennállása alatt, 2002. évben vásárolták meg a H., **cím2** alatti ingatlant, amelyre 2/3 arányban a felperes, 1/3 arányban alperes tulajdonjogát jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba a felperesi különvagyon és házastársi közös vagyon vegyülésére tekintettel.

Az ingatlan vételárát a felek részben pénzügyi kölcsönből biztosították, a felperes a házassági életközösség megszakadását követően ezen kölcsönre 803 996 forintot fizetett vissza, viselte a bejegyzett jelzálogjog törlésével felmerült díjat és az építményadót, valamint a temperáló fűtés és villamos energia szolgáltatás díját.

A felek 2003. május 15. napján kötött szerződéssel vásárolták meg a D., **cím4** alatti üzlet, és fszt. 1. szám alatti garázsingatlanokat. Az ingatlanok összesen 14 550 000 forint vételárát teljes egészében a felperes szülei biztosították, ennek ellenére az ingatlan-nyilvántartásba mindkét ingatlan vonatkozásában a felperes $\frac{3}{4}$, az alperes $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadra lett tulajdonosként bejegyezve. A peres felek az ingatlanok hasznosításának jogát ingyenesen a közös tulajdonukban álló **A-R. 2000 Bt.** részére engedték át, amely az ingatlanokat 2012. június 1. napján kelt szerződéssel bérbe adta. A Bt. a bérleti szerződést 2016. április 7. napján keltén felmondta, a Bt. felperes által indított perben a Debreceni Járásbíróság 23.P.23.283/2017/4. alatti, a Debreceni Törvényszék által 2.Pf.20.320/2018/4. számon helybenhagyott ítéletével a bérlet kötelezte az ingatlan birtokba adására.

2006. évben vásárolták meg a felek a Ny., **cím8** alatti ingatlant 29 000 000 forint vételár ellenében, melyből 10 000 000 forintot a felperes szülei biztosítottak, az ingatlan-nyilvántartásba $\frac{2}{3}$ tulajdoni arányban a felperes, $\frac{1}{3}$ tulajdoni arányban az alperes tulajdonjogát jegyezték be. Az ingatlant a felek 2011. október 18. napján kelt adásvételi szerződéssel értékesítették 13 333 333 forint vételár fejében.

Az alperes 2012. január 12. napján 6 000 000 forint vételár ellenében értékesítette a különvagyonát képező D., **cím7** alatti ingatlant, majd 2012. augusztus 31. napján kelt szerződéssel 7 500 000 forint vételár fejében megvásárolta a D., **cím3** alatti lakást, melyre $\frac{1}{1}$ arányú tulajdonjogát jegyezték be. Az ingatlanban a felek közös beruházásában fűtéskorszerűsítés és nyílászárócseré történt.

2012. évben vásárolták meg a felek a Ny., **cím9** alatti ingatlant, amelyre tulajdonjogukat $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ tulajdoni arányban jegyezték be.

Ugyanebben az évben, 2012. december 17. napján kelt szerződéssel vásárolták meg a Ny., **cím1** szám alatti beépítetlen területet, ténylegesen 8 000 000 forint vételár ellenében melyből 3 000 000 forintot 2012. december 28. napján, 5 000 000 forintot 2013. október 31. napján fizettek meg, az ingatlan-nyilvántartásba az ingatlanra $\frac{1}{1}$ tulajdoni arányban a felperes tulajdonjogát jegyezték be.

A felperes 2014. május 8. napján 700 000 forint vételár fejében vásárolt egy Blaser RVIII. típusú, majd 2015. október 15. napján 500 000 forint vételárért egy Merkel M2002C 20/76 típusú vadászfegyvert.

A felperes keresetében kérte a felek között a házastársi közös vagyon megosztása tárgyában létrejött szerződés érvénytelenségének megállapítását és a házastársi közös vagyon megosztását az általa indítványozottak szerint.

Az alperes a vagyonmegosztást nem ellenezte, azonban vitatta a felperes különvagyonát a Ny., **cím1** alatti ingatlanban, a **G. 95 Kft.-ben** és a Blaser és Merkel típusú vadászfegyverekben, állította, hogy a termőföldingatlanok és a D., **cím3** alatti ingatlan különvagyonát képezi. A vagyonmegosztásnak a felperes keresetében foglaltaktól eltérő módját indítványozta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a felek között házastársi közös vagyon megosztása tárgyában létrejött szerződés a közös ingóvagyon megosztására is kiterjedően érvénytelen. Megállapította, hogy a felperes különvagyonát a házasságkötéskor már meglévő

vadászpuska és ingatlanok mellett a D., **cím4** alatti üzlet és ugyanott **cím5.** alatti garázs $\frac{3}{4}$ tulajdoni hányada, a Ny. **cím1** alatti ingatlan 34/100 tulajdoni hányada, a Merkel típusú vadászfegyver és a Blaser típusú vadászfegyver 71/100 tulajdoni hányada. Az alperes különvagyona a D., **cím4** alatti üzlet, és ugyanott **cím5.** alatti garázs $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányada, a D., **cím3** ingatlan 983/1000 tulajdoni hányada, valamint a tételesen felsorolt mezőgazdasági ingatlanok meghatározott tulajdoni hányadai. Megállapította, hogy a felperes személyes használatára szolgáló vagyontársa a Schwim Csepel Crusier kerékpár, és kötelezte az alperest annak kiadására.

A felek közös ingóvagyonát akként osztotta meg, hogy a Ny., **cím9** ingatlanon tárolt építőanyagokat, valamint a Blaser típusú vadászfegyvert a felperes, míg a terem Cs. tanyán tárolt építőanyagokat és a **..B-..5** forgalmi rendszámú gépjárművet az alperes tulajdonába adta.

A D., **cím4** alatti üzlet és **cím5.** alatti garázsingatlan alperes nevén álló $\frac{1}{4}$ - $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadára 4 050 000 és 617 000 forint ellenérték megfizetése mellett a felperes tulajdonjogát rendelte bejegyezni. A H., **cím2.** alatti ingatlan alperes nevén álló $\frac{1}{3}$ tulajdoni illetőségét 5 211 000 forint megváltási ár megfizetése mellett, a Ny., **cím9** alatti ingatlan alperes nevén álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát 3 000 000 forint megváltási ár ellenében a felperes tulajdonába adta. A Ny., **cím1** alatti ingatlanra 6 139 000 forint megváltási ár megfizetése mellett az alperes $\frac{1}{1}$ arányú tulajdonjogát rendelte bejegyezni, továbbá a D., **cím3** alatti ingatlan felperes által házastársi közös szerzés címen megszerzett 17/1000 tulajdoni hányadát 240 000 forint megváltási ár megfizetése mellett az alperes tulajdonába adta.

A **G. 95 Kft.** üzletrészesének a nem tag alperest illető $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát 1 500 000 forint ellenérték fejében a felperes tulajdonába adta. Az **A-R. 2000 Bt.-ben** alperest illető 50% tulajdoni részesedés 505 000 forint ellenérték megfizetése mellett a felperes tulajdonába adta, azzal, hogy ezen ítéleti rendelkezés a társasági szerződés ennek megfelelő módosításával hatályosul, a feleprester terhelő fizetési kötelezettség is ezzel egyidejűleg esedékes. Másodlagosan feljogosította a felperest, hogy 30 napon belül kezdeményezze a társasági szerződés módosítását, amennyiben ezen határidő eredménytelenül telik el, kérje a tulajdoni részesedés más módon történő megosztását.

Kötelezte a felperest, hogy 30 napon belül fizessen meg az alperesnek 6 238 850 forint értékkiegymenlítést, ezt meghaladóan a felperes keresetét és az alperes ellenkérelmét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 164 800 forint részperköltséget, akként rendelkezett, hogy ezt meghaladóan a felek maguk viselik a perköltségüket. A felperest 878 540 forint, az alperest 621 460 forint feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezte az állam javára. Rendelkezett a szükséges ingatlan-nyilvántartási bejegyzésekről.

Megállapította, hogy a felek között házastársi közös vagyon megosztása tárgyában létrejött szerződés a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban Ptk.) 4:57. § (2) bekezdésének megsértése miatt a 6:94. § (1) bekezdése szerint semmis, a vagyonmegosztásról a bíróságnak kellett döntenie.

A felperes által csatolt, a **K. I. Kft.** által kiállított nyilatkozat alapján megállapította, hogy a felperes a Blaser típusú fegyvert 700 000 forintért, míg a Merkel típusú fegyvert 500 000 forintért vásárolta, a fegyverek vásárlása és az életközösség megszakadása között eltelt idő rövidségére tekintettel ezen értéket fogadta el a fegyverek életközösség megszakadásakor fennállt értékének is. Mivel ezen nyilatkozat kétséges tételére az alperes által csatolt internetes hirdetések nem voltak alkalmasak, az ingóságok értékének megállapítására igazságügyi szakértő bevezetését mellőzte. Id. B. A. és B. Ané (felperes szülei) tanúvallomása alapján elfogadta, hogy a felperes a szüleitől kapott 500 000 - 500 000 forint ajándékot e fegyverek vásárlására fordította. A felperes ugyanakkor nem bizonyította, hogy a korábban tulajdonában volt más vadászfegyvert mikor, milyen ellenérték mellett értékesítette, annak árát e perbeli fegyverek vásárlására fordította, ezért megállapította, hogy a Blaser típusú fegyver vételárához 200 000 forint közös vagyont használtak fel. A Merkel típusú fegyver így a felperes különvagyona, míg a Blaser típusú fegyver az alvagyonok vegyülése folytán

71/100 tulajdoni arányban felperes különvagyonára, míg 29/100 tulajdoni arányban közös vagyon, melyet az ingóvagyon megosztása során a felperes tulajdonába adott.

Az ingóvagyon megosztása során a természetbeni megosztás elvére figyelemmel a Ny., **cím9** ingatlanon tárolt építőanyagokat a felperes, míg a T., Cs. tanyán tárolt építőanyagokat alperes tulajdonába adta, hangsúlyozva, hogy ez utóbbi ingatlanra csak az alperes tud bejutni, az építőanyagok esetleges kiadására irányuló ítéleti rendelkezés végrehajthatósága kétséges lenne.

A felperes szülei, valamint **dr. F. M.** tanúvallomása alapján megállapította, hogy a D., **cím4 és cím5** alatti üzlet és garázsingatlanok teljes vételárát a felperes szülei biztosították, azok a Ptk. 4:38. § (1) bekezdés b) pontja alapján - figyelemmel a PK 281. véleményre is - a felperes különvagyonának minősülnek. Az adásvételi szerződésben a felek egymás közötti viszonyukban azonban ettől eltérően rendelkeztek, az adásvételi szerződés ezt tartalmazó 8. pontja tartalma szerint házassági vagyoni jogi szerződés, amelyet a felek a szükséges alakissággal kötöttek meg, a szerződés így köti, a felperes a szerződést nem támadta meg. Az ajándék visszakövetelése törvényi feltételeit a felperes nem bizonyította, így a közös tulajdon megszüntetése során az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdoni hányadokat tekintette irányadónak. A feleket illető tulajdoni hányadokra, valamint a szerzés körülményeire is tekintettel a közös tulajdont akként szüntette meg, hogy az alperesi tulajdoni hányadot a megfelelő megváltási ár megfizetése ellenében a felperes tulajdonába adta.

Rögzítette, hogy a Ny., **cím8** alatti ún. V. büfé megvásárlásához a felperes szülei 10 000 000 forinttal járultak hozzá. Az alperes nem bizonyította, hogy ezen összeget a részükre visszafizették, a becsatolt hangfelvételek erre konkrét adatot nem tartalmaznak, bizonyító erejük korlátozott. Az ingatlan 29 000 000 forint vételárára tekintettel ezen ingatlanban a Ptk. 4:38. § (1) bekezdés b) pontja alapján a felperes különvagyonára volt a vételár 34,48%.

A felek az ingatlant értékesítették, a bankszámlára utalt 12 000 000 forint vételárnak szintén 34,48% a felperes különvagyonát képezte. A később vásárolt Ny., **cím1** alatti ingatlan vételárából 3 000 000 forint ezen számláról került kifizetésre.

A Ny., **cím1** alatti ingatlan megszerzése ténylegesen azonban 8 000 000 forint ráfordítással járt. A felperes nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a teljes összeget a különvagyonából teljesítette. Nem fogadta el az 5 000 000 forint ajándékozásáról szóló magánokiratot, mert annak és az e tényre kihallgatott tanúk vallomásának tartalmát kétségesse tették az eladó által kiállított számlák, az eladó által kiállított átvételi elismervény, továbbá az, hogy a felek kellő fedezettel rendelkeztek a vételár biztosításához. Nem tekintette ugyanakkor felértékelve az előző ingatlan vételárából a felperest megillető különvagyonai hányadot. Mindezek alapján, utalva a Ptk. 4:38.§ (1) bekezdés f) pontjára és 4:59.§ (1) -(2) bekezdéseire, megállapította, hogy az ingatlanban a felperes 67,24%, az alperes 32,67% tulajdonjogot szerzett.

Az ingatlan értékét Z. G. perben kirendelt igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő szakvéleménye alapján 9 130 000 forintban határozta meg, az alperes által csatolt magánszakvéleményt nem találta alkalmasnak arra, hogy az igazságügyi szakértői vélemény bizonyító erejét lerontsa.

A Ptk. 4:61.§ (1) bekezdése alapján, figyelemmel az arányosság elvére, 6 139 000 forint ellenérték fejében a házastársi közös vagyon megosztása során az alperes tulajdonába adta a felperes ezen ingatlanban fentiek szerint fennálló tulajdoni hányadát.

A H., **cím2.** alatti ingatlan forgalmi értékét szintén Z. G. igazságügyi szakértő aktualizált szakértői véleménye alapján határozta meg, sem az alperes által csatolt magánszakvéleményt, sem a felperes által előterjesztett észrevételeket nem ítélte olyannak, amelyek a szakértői véleményben foglaltakat alappal kétségesse teszik. Az ingatlan forgalmi értékét erre figyelemmel (51. oldal) 14 010 000

forintban állapította meg, a felek egyező nyilatkozatára tekintettel az alperes 1/3 tulajdoni hányadát 4 670 000 forint megváltási ár ellenében a felperes tulajdonába adta.

Az alperes, valamint az alperes szüleinek tanúvallomása, és a felmutatott, becsatolt bankszámlakivonatok mérlegelése alapján megállapította, hogy a D., **cím3** alatti ingatlant teljes egészében az alperesi különvagyon terhére vásárolták, a vételárból 6 000 000 forint a nem vitatottan az alperes különvagyont képező, D., **cím7** ingatlanának vételárából származott, míg 1 500 000 forintot az alperes szülei biztosítottak. A felperes bizonyította, hogy az életközösség fennállása alatt az ingatlanban fűtőkorszerűsítést és nyílászárócsereét végeztek, a beruházások az ingatlan 13 850 000 forintos értékén belül 480 000 forint értéknövekedést értek el. Az alperes azt nem tudta bizonyítani, hogy ezen beruházások megvalósítása is kizárólagosan a különvagyona terhére történt, így azok forrásának a közös vagyont kell tekinteni. A Ptk. 4:59. § (4) bekezdés értelmében ezen ráfordítás tulajdoni igényt nem keletkeztetett, a felperes megtérítési igénye kötelmi igényként volt elbírálandó, a felperest ezen a címen 240 000 forint illeti meg.

Megállapította, hogy a P., Ny. és B. külterületén található ingatlanok alperes javára bejegyzett tulajdoni hányadai a különvagyont képezik.

A felek egyező nyilatkozatának megfelelően rendelkezett a Ny., **cím9** ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetéséről.

Szintén a felek egyező nyilatkozata alapján döntött az **A-R. 2000 Bt.-beli** részesedés megosztásáról. Figyelembe vette, hogy a Ptk. 3:141. és 3:148. §-ai szerint a társasági részesedés átruházása csak a társasági szerződés módosításával válhat hatályossá, az ehhez szükséges jognyilatkozat nem pótolható. A társasági szerződés módosítása nélkül az átruházás nem következik be, ezért nem jelent feltétlen fizetési kötelezettséget a felperesnek, különösen nem a közös vagyon megszüntetéséhez kapcsolódó fizetési kötelezettséggel azonos határidőben. A szerződés módosítására szabott határidő elteltét követően feljogosította a felperest a társasági szerződés módosításának kezdeményezésére, ennek eredménytelensége esetére a társasági részesedés más módon való megosztásának igénylésére.

Megállapította, hogy a **G. 95 Kft.** üzletrésze a házastársi közös vagyon részét képezi, az alperest illető 50% részesedést 1 500 000 forint ellenérték fejében a felperes tulajdonába adta.

Rögzítette, hogy a perbeli h-i ingatlannal kapcsolatosan a felperes 599 699 forint közös adósságot viselt, amelyből 299 849 (helyesen 279 849) forint megtérítését igényelheti az alperestől.

Nem találta alaposnak ugyanakkor az alperes által a D., **cím4 és cím5** alatti ingatlanok bérleti díjával kapcsolatosan előterjesztett megtérítési igényt. A felek az ingatlanok hasznosításának a jogát az **A-R. 2000 Bt.** részére engedték át, az alperes nem bizonyította, hogy a hasznosítás joga a Bt.-t már nem illeti meg, az ingatlanok használati viszonyai időközben megváltoztak. Kiemelte, hogy az alperes a hasznosítás tárgyában a tulajdonostársak által hozott szótöbbséges határozatot a bíróság előtt nem támadta meg. A hasznosításra kötött megállapodásra tekintettel az e jogviszonyból eredő igényeket az alperes nem a felperessel, hanem a társasággal szemben érvényesítheti.

A Schwim Csepel Crusier típusú kerékpár kivételével nem találta alaposnak a felperes személyes használatra szolgáló vagyontárgyak kiadása iránti kérelmét.

Az ítélet indokolásában megejtette a felek között az egységes vagyonszámolást, megállapítva a közös vagyon tiszta értékét az **A-R. 2000 Bt.** vagyoni részesedése nélkül (31 850 601 forint), és a közös vagyonból egy főre jutó értéket (15 925 300 forint). A felperes tulajdonába adott nettó közös vagyon értéke (20 925 000 forint), az érvényesített megtérítési igény (279 848 forint), valamint az

ingatlanokon fennálló közös tulajdon megszüntetése körében fizetendő ellenértékek beszámításával megállapította, hogy a felperest értékkiegyenlítés, megváltási ár címén - az **A-R. 2000 Bt.** vagyoni részesedésének ellenértékét nem számítva - 6 238 850 forint összegű fizetési kötelezettség terheli. Részletes levezetés eredményeként a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a felek által viselendő perköltségről.

A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatni, és az őt terhelő marasztalási összeget az **A-R. 2000 Bt.** vagyoni részesedésének ellenértékét is magában foglaló 1 757 738 forintba leszállítani. Kérte, hogy az ítélet tábla mellőzze az alperes javára részperköltség megfizetésére kötelezését, valamint az alperes kötelezését 334 210 forint előlegezett szakértői díj megtérítésére. Kérte, hogy a feljegyzett kereseti illeték megtérítésére a feleket az ítélet tábla 1/2-1/2 arányban kötelezze.

Vitatta a h-i ingatlan forgalmi értékének megállapítását, rámutatva, hogy az elsőfokú ítélet e körben ellentmondásos, az indoklás 51. oldalán 14 010 000 forintértéket állapít meg, ennek ellenére az egységes vagyonelszámolás során 15 633 000 forintértéket vesz figyelembe. Fenntartva a szakértői vélemény aggályos voltára vonatkozóan az elsőfokú eljárás során tett észrevételeit az ingatlan értékét 13 661 663 forintban kérte elfogadni.

Továbbra is állította, hogy a Ny., **cím1** alatti ingatlan a különvagyonát képezi, az ingatlant „bekerülési költségét” teljes egészében a különvagyonára biztosította. 5 000 000 forintot a szülei ajándékozták a részére, melyet okirattal és tanúvallomásokkal is bizonyított, melyek bizonyító erejét az eladó által esetlegesen helytelen tartalommal kiállított okiratok nem ronthatják le. A V. büfé vételárából átutalt összeg arányos része, azaz 4 137 600 forint a különvagyonára, a 3 000 000 vételárát ezen összeg felhasználásával fizette meg.

Állította továbbá, hogy a D., **cím3** alatti ingatlan 2/10 tulajdoni arányban a felek közös vagyona, mivel a megvásárláshoz a D., **cím7** ingatlan vételárán felül szükséges összeget a közös vagyon terhére biztosították, így ezen tulajdoni hányad 3 156 000 forint értékben a vagyonmérlegbe beállítandó.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatni akként, hogy az ítélet tábla a felperes különvagyonaként a D., **cím4 és cím5** alatti üzlet és garázsingatlanok csupán 1/2-1/2 részét, valamint a Ny., **cím1** alatti ingatlannak csupán 13/100 tulajdoni részét állapítsa meg, míg 1/1 tulajdoni arányban alperesi különvagyonként rögzítse a D., **cím3** alatti ingatlant és mellőzze ezen utóbbi ingatlan 17/1000 tulajdoni arányának megváltási ár megfizetése mellett alperesi tulajdonba adására vonatkozó rendelkezését. A Merkel és a Blaser típusú vadászfegyverek közös vagyoni jellegét állította, a közös vagyon megosztása során azokat 3 400 000 és 2 000 000 forint értékben a felperes tulajdonába kérte adni. Szintén kérte a felperes tulajdonába adni a T., Cs. tanyán elhelyezett építőanyagokat. Kérte ugyanakkor mellőzni a kerékpár kiadására irányuló ítéleti rendelkezést. Kérte, hogy a bíróság az alperes kizárólagos tulajdonába adja a D., **cím4 és cím5** alatti garázs és üzlet felperes nevében álló tulajdoni hányadát, az alperest értékkiegyenlítés címén 5 322 848 forint megfizetésére kötelezze. Kérte továbbá mellőzni azon ítéleti megállapítást, hogy az **A-R. 2000 Bt.** vagyoni részesedése tekintetében felperest terhelő fizetési kötelezettség csak a társasági szerződés módosításának időpontjával egyidejűleg esedékes, továbbá a társasági részesedés vonatkozásában a másodlagos ítéleti rendelkezést is.

Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, a bizonyítékok mérlegelésének módja, hatása több esetben nem megállapítható, vagy az ítélet más részeivel ellentétes. A beszerzett bizonyítékokból a valóságnak, a felek méltányos érdekeinek meg nem felelő következtetésre jutott, megsértette a Ptk. 4:4. § rendelkezéseit is. Kérte a tényállás

kiegészítését a felek közös kiskorú gyermekeire és a D., **cím4 és cím5** alatti ingatlanok hasznosítására vonatkozó adatokkal. Állította, hogy az elsőfokú ítélet tényállása ezen túl is hiányos, mert nem tér ki a felek jövedelmi, vagyoni helyzetére.

Az elsőfokú bíróság a D., **cím4 és cím5** alatti ingatlanok vonatkozásában tévesen állapított meg különvagyon, az adásvételi szerződés megkötésekor a felek szándéka nem irányult házassági vagyoni szerződés megkötésére. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság közös vagyon megosztás során figyelmen kívül hagyta a halmozottan fogyatékos gyermekeket egyedül nevelő alperes megélhetéséhez fűződő érdeket.

Az alperes bizonyította, hogy az üzlet és garázs hasznosítására vonatkozó megállapodás a felek és az **A-R. 2000 Bt.** között 2016. évben megszűnt. A felperes ezen ingatlanokkal a volt házastárs tudta és beleegyezése nélkül, annak hátrányára nem rendelkezhetett, a bérleti díjjal pedig el kell számolnia.

Az elsőfokú bíróság az által elfogadott bizonyítékokkal ellentétesen jutott arra a következtetésre a Ny., **cím1** alatti ingatlan vonatkozásában, hogy az 5 000 000 forint közös vagyonként való elszámolása sértené a felperes jogos érdekét, illetőleg, hogy a különvagyon 1 040 000 forintot meghaladó részét nem tekintette felértékelített vagyonnak, méltányosságból különvagyon megállapítására nincs lehetőség.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem vette figyelembe a csatolt hangfelvételek tartalmát.

Az elsőfokú bíróság a perbeli vadászfegyverek különvagyonon jellegét anélkül állapította meg kizárólag a felperesi szülők vallomása alapján, hogy a különvagyon forrását megjelölték volna. Megalapozatlanul utasította el az alperes által a fegyverek értékének megállapítása iránti szakértői bizonyításra irányuló indítványát is.

Az alperesre kifejezetten méltánytalan, hogy az ingóságok megosztása során a T., Cs. tanyán található ingóságokat az ő tulajdonába adta, mivel azokat értékesíteni, felhasználni nem tudja. Az ítéletben szereplő kerékpárt kiadta a felperes részére.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében nem vitatta, hogy az alperes a kerékpárt kiadta a részére, ezt meghaladóan az alperes által támadott, saját fellebbezésével nem érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezések nagyobb részt nem alaposak.

Az ítélet táblája a logikai sorrendet követve elsődlegesen az alperes ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezését vizsgálta, és megállapította, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének Pp. 252. § (2) és (3) bekezdésébe foglalt feltételei nem állnak fenn.

Az elsőfokú bíróság ítélete megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt követelményeknek.

Az ítéletnek kizárólag a lefolytatott bizonyítás alapján, mérlegelés eredményeként megállapított, az adott kereset elbírálása szempontjából jelentőséggel bír, ún. releváns tényállást kell tartalmaznia, nem kell kitérnie a felek által szolgáltatott bizonyítékok alapján ugyan megállapítható, de a per eldöntése szempontjából jelentőséggel nem rendelkező tényekre. Az elsőfokú ítélet ennek megfelelően tartalmazza az elsőfokú bíróság által megállapított, a házassági vagyoni közösség megosztása során irányadó tényállást: a házassági életközösség tartamára vonatkozó adatok és a házasság megkötésekor már meglévő különvagyon felsorolása mellett részletesen kifejti a házassági életközösség fennállása alatt szerzett ingó- és ingatlanvagyon, azok szerzési időpontját és forgalmi értékét is feltüntetve. A szerzés körülményei az egyes vagyontárgyakra vonatkozó jogi indokolási részekben szerepelnek, az alperes állításával szemben az ítélet részletesen tartalmazza a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat, és azok mérlegelését is. Az alperes által tényállás kiegészítésére irányuló kérelemben foglaltak részben nem relevánsak (a közös gyermekek egészségi

állapotára vonatkozó adatok, az alperes édesanyja társasággal fennálló jogviszonyának megszüntetése), részben kétséget kizáróan nem bizonyítottak (a felek közös tulajdonában álló ingatlanokat a felperes magánszemélyként hasznosítaná).

Kiemeli az ítéletábra, hogy a perben nem annak volt jelentősége, a házaspár az adott vagyontárgy megszerzéséhez szükséges jövedelemmel, megatakarítással rendelkeztek-e, hanem annak, hogy az adott vagyontárgy megszerzésére ténylegesen a házastársi közös vagyon terhére, vagy valamely házaspár különvagyonából, illetőleg valamely házaspárnak juttatott, a PK 281. szerinti különvagyonát képező szülői ajándék felhasználásával került sor. Amennyiben az erre hivatkozó fél a különvagyon befordulás tényét bizonyítja, lényegtelen annak feltárása, hogy a felek egyébként milyen mértékű jövedelemmel, közös vagyonnal rendelkeztek, az biztosította-e volna a vagyontárgy fedezetét.

Az alperes fellebbezésében foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság az egyéb bizonyítékok között értékelte az alperes által csatolt hangfelvételek tartalmát is (ítélet 36-37. oldal). Helytállóan értékelte azonban akként, hogy az alperes által kiragadott részleteket tartalmazó felvételek az általa előadottak bizonyítására önmagukban nem alkalmasak, a felperes és szülei szavahihetőségét sem cáfolják, a hangfelvételeken sem a felperes, sem szülei nem tesznek az alperesi állításokat elismerő, azzal egyező nyilatkozatot.

Az ítélet ugyan tartalmaz elírásokat és következetlenségeket, ellentmondásokat is, azonban ez a felülbírálatnak nem képezi akadályát Az 1/2014. (VI.30.) PK vélemény 1. pontjára figyelemmel, mely szerint az ítélet lényeges eljárási szabálysértésre alapított hatályon kívül helyezése csak akkor indokolt, ha az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen. Az indokolási kötelezettség megértésére alapítottan a hatályon kívül helyezésnek erre tekintettel csak akkor lehetne helye, ha a határozatból és az elsőfokú eljárás adataiból nem volna megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság döntését mire alapította. Mivel az érdemi döntéshez szükséges adatok rendelkezésre állnak, az ítéletábra érdemben határozott, a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezésekkel nem támadott rendelkezéseit az elsőfokú ítéletnek nem érintette.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, annak kiegészítése az alább kifejtettek szerint nem volt indokolt.

A felek egyezően adták elő, hogy még az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőzően az alperes a Schwim Csepel Crusier típusú kerékpárt kiadta a felperes részére, az ítéletábra ezért az alperest annak kiadására kötelező ítéleti rendelkezést mellőzte.

I.

Az alperes alaptalanul sérelmezte a D., **cím4 és cím5** alatti ingatlanokra vonatkozó ítéleti rendelkezést.

A felperes, id. B. A. és B. Ané, de különösen az érdektelen **dr. F. M.** tanú vallomása alapján tényként volt megállapítható, hogy az ingatlanok megvásárlásához szükséges forrást teljes egészében a felperes szülei biztosították, ennek ellenére az adásvételi szerződés rendelkezései szerint az ingatlanokra $\frac{3}{4}$ tulajdoni arányban a felperes, míg $\frac{1}{4}$ tulajdoni arányban az alperes tulajdonjoga került bejegyzésre. Az alperes fellebbezésében foglaltakkal ellentétben a tanúk vallomása lényeges pontokban nem eltérő, az esetleges eltéréseket pedig a szerződés óta eltelt idő kellően magyarázza. Az ajándékozásról okirat nem készült, az elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott PK 281. állásfoglalás alapján akként kell tekinteni, hogy ezen összeget a szülők a felperesnek ajándékozták. Az állásfoglalás alkalmazhatóságát nem vonja kétségbe, hogy az

ajándékba kapott pénzből az ingatlanokat közös névre vásárolták, annak felperes és szülei kellő indokát adták.

Habár az ítéltábla az elsőfokú bíróság által az adásvételi szerződésbe foglalt házassági vagyoni szerződésre vonatkozóan kifejtettekkel maradéktalanul nem ért egyet - jelen perben a feleknek az ingatlanokra vonatkozó házassági szerződés megkötésére irányuló szerződési akarata nem került felderítésre, bizonyításra - a per jelen szakaszában ennek jelentősége nincs, mivel a felperes az ajándék visszakövetelése iránti kereseti kérelmének elutasítását fellebbezéssel nem támadta, az alperes fellebbezésében hivatkozott tulajdoni arányok (1/2 tulajdoni arány a felperes különvagyona, míg 1/2 tulajdoni arány a házastársi közös vagyon része) az ingatlan-nyilvántartás szerinti tulajdoni arálynak felelnek meg, az alperes maga sem állította, hogy az ingatlanban a bejegyzetnél nagyobb tulajdoni hányaddal rendelkezne. Az ingatlanokon fennálló közös tulajdon eltérő módon történő megosztását pedig az sem indokolná, ha azok ingatlan-nyilvántartás szerinti 1/4 tulajdoni hányada az alperest házastársi közös szerzés jogcímén illetné meg, ebben az esetben a felek közötti elszámolás, a felperes által fizetendő összeg sem változna.

A házastársak ingatlanán fennálló közös tulajdon megszüntetése során a dologi jogi rendelkezések mellett a 1/2008. (V.19.) PK vélemény alapján meghatározott körben családjogi szempontokat is figyelembe kell venni, azonban ezen szempontok nem kizárólagosak, a kiskorú gyermekek érdekeire hivatkozva sem kényszeríthető ki a másik félre súlyosan méltánytalan vagyonmegosztási mód.

Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy önmagában a felek közös kiskorú gyermekeinek érdeke nem indokolja, hogy a bíróság ezen ingatlanokat az alperes tulajdonába adja. A kiskorú gyermekek tartása a szülők közös felelőssége, a Ptk. 4:126. § (1) bekezdése alapján a különélő szülő ezen kötelezettségét a gyermek indokolt szükségleteinek megfelelő, a szülők jövedelmi, vagyoni viszonyaihoz igazodó gyermektartásdíj megfizetése útján köteles teljesíteni. Lehetőség van arra is a Ptk. 4:127. § (2) bekezdése alapján, hogy tartási kötelezettségének valamely vagyontárgy juttatásával tegyen eleget, ám ehhez a szülők megállapodása szükséges. A peres felek bontóperben kötött egyezsége alapján a felperes a kiskorú gyermekek tartására gyermekenként havi 75 000 forint tartásdíjat fizet, melyet azon perben maga az alperes is elfogadott, tehát elegendőnek vélt. A lefolytatott bizonyítás alapján tényként állapítható meg továbbá, hogy az alperes jelentős különvagyoni termőföldingatlannal rendelkezik, amelynek hasznosítása útján további bevételre tehet szert, a házastársi közös vagyon megosztása során további nagy értékű, saját perbeli álláspontja szerint is hasznosítható „projekt területre” tesz szert, fellebbezési állítása szerint képes 30 napon belül több mint 5 000 000 forint megfizetésére, a gyermekek tartása a tartásdíj mellett tehát kellően biztosított. Helytállóan emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy az ingatlanokat az alperes hozzájárulásával 2012. óta az **A-R. 2000 Bt.** hasznosítja, a befolyt bevételi díj tehát nem a kiskorú gyermekek ellátását szolgálta. Az alperes édesanyjának foglalkoztatása, annak esetleges megszűnése e körben jelentőséggel nem bír.

Figyelemmel arra, hogy a felperes az ingatlanokban lényegesen nagyobb tulajdoni hányaddal rendelkezik, és a perbeli ingatlanok teljes vételárát a felperes szülei biztosították, a közös tulajdon megszüntetése során indokolt volt ezeket a felperes tulajdonába adni.

II.

Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a felek által 2006. évben vásárolt Ny., **cím8** alatti ingatlan 29 000 000 forint vételárából 10 000 000 forint a felperes különvagyonának minősült, az ingatlan így részben a házastársi vagyontömeg részét, részben a felperes különvagyont képezte. Helytállóan rögzítette, hogy az egyes alvagyonok vételárban megtestesülő arányára tekintettel az ingatlanban a felperes különvagyoni hányada 34,48%, míg a közös vagyoni hányad 65,52% mértékben számítható. A felek lényegében ezt rögzítették, amikor akként rendelkeztek, hogy az

ingatlan-nyilvántartásba az ingatlanra 2/3 tulajdoni arányban a felperes, míg 1/3 tulajdoni arányban az alperes tulajdonjoga kerüljön bejegyzésre. Ezen szerződést egyik fél sem támadta meg, a bejegyzett tulajdoni arányok megfeleltek a szerzéshez való hozzájárulásnak, így az ítélet tábla az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdoni arányokat tekintette irányadónak.

Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság továbbá, hogy ezen ingatlan eladásából származó vételár is a fenti arányoknak megfelelően volt közös, illetőleg felperesi különvagyonnak, így a bankszámlára átutalt 12 000 000 forintból 8 000 000 forint közös vagyonnak, míg 4 000 000 forint a felperes különvagyónak minősült. A felek ugyanakkor ezen bankszámláról teljesítették az alperes különvagyont képező D., **cím3** alatti ingatlan teljes vételárát, mivel az alperes rendelkezésére állt összeget másként használták fel. A felek a becsatolt bankszámlakivonatokat, egyéb bizonyítékok alapján megállapíthatóan közös és különvagyoni pénzeszközeiket nem elkülönítetten kezelték, ezen közös pénzkezelés miatt pontosan az egyes alvagyonok vegyülése nem követhető nyomon, ezért mérlegeléssel, a felek méltányos érdekeire figyelemmel kell megállapítani az egyes alvagyonok felhasználását (DIT Pf.IV.20.319/2012/7.). Ennek megfelelően az ítélet tábla azt állapította meg, hogy a bankszámláról a Ny., **cím1** alatti ingatlan vételáraként átutalt 3 000 000 forint felperes különvagyónak származott. Ahogyan az elsőfokú bíróság is helytállóan kifejtette, súlyosan méltánytalan lenne a felperesre, ha a 3 000 000 forint vételárnak csupán 1/3-át tekintenénk különvagyónak, a 4 000 000 forint további részét pedig a felek által felélt különvagyonnaként minősítené a bíróság.

A Ny., **cím1** alatti ingatlan tényleges vételára ugyanakkor 8 000 000 forint volt, melyet az eladó képviselője által 2013. október 31. napján kelt „Átvételi elismervény” kellően bizonyított. A felperes nem terjesztett elő bizonyítási indítványt ezen okirat és a később csatolt 1-SZLA-RSZ/2013 számla közötti - a kifizetés jogcímében, jogosult személyében mutatkozó - ellentmondások feloldása érdekében, különösen nem nyilatkozott arra, hogy a számlán miért 2018 dátum szerepel a megrendelés számában (70-VMS/2018). Nyomatékosan vette figyelembe az ítélet tábla is, hogy a felperes - habár minden egyéb különvagyoni befordulásra vonatkozóan részletes nyilatkozatot tett - a tereprendezési munkálatokra, illetve az ehhez kapcsolódó szülői ajándékokra mindaddig nem hivatkozott, amíg az alperes az átvételi elismervényt nem csatolta az iratokhoz. Szintén nem tettek erre tényelőadást az egyébként igen részletes vallomást tevő szülei sem. Id. B. A. kifejezetten nyilatkozott a Ny., **cím1** alatti ingatlan megvásárlásáról is, megemlítette, hogy azt közművesítették (19. jkv. 14. oldal), azonban - habár vallomásában épp az általuk nyújtott támogatásokat emelte ki - a felperesi hivatkozás szerint tereprendezésre, közműkiváltásra adott jelentős összegű ajándékról nem tett említést. Habár a felperes szülei korábban, a **cím8** szám alatti ingatlan megvásárlásához adott ajándék esetében annak ellenére ragaszkodtak ahhoz, hogy az ajándékozást az alperes által is aláírt okirat tanúsítsa esetleges vita esetére, hogy a tulajdoni arányokat az ingatlan-nyilvántartásba a szerzéshez való hozzájárulásnak megfelelően jegyezték be, ebben az esetben az ajándékozásról az alperest nem is tájékoztatták. A Ptk. 4:40. § (1) bekezdésében rögzített közös vagyon vélelmével szemben a különvagyont állító félnek kétséget kizáróan kell bizonyítania, hogy a vagyontárgy megszerzésére kizárólagosan a különvagyona terhére került sor. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelése útján állapította meg, hogy a felperes e bizonyítási kötelezettségének maradéktalanul nem tett eleget, az egyéb bizonyítékok, perben feltárt körülmények a felperes által csatolt okirat és tanúvallomások bizonyító erejét lerontották. Mivel a felperes nem bizonyította kétséget kizáróan, hogy ezen 5 000 000 forint is különvagyona terhére került megfizetése, így annak közös vagyoni jellegét kellett megállapítani. (E körben tévesen állította az alperesi fellebbezés, hogy ezen 5 000 000 forintot az elsőfokú bíróság a felperes különvagyonnaként számolta volna el).

A különvagyoni és közös vagyoni ráfordításokra tekintettel az ingatlan 3/8 tulajdoni arányban a felperes különvagyona, míg 5/8 tulajdoni arányban a házastársi közös vagyon része.

Az ítélet tábla az ingatlan forgalmi értékét az aggálytalan perbeli igazságügyi szakértő véleményében meghatározott összegben fogadta el az elsőfokú bíróság által kifejtett indokok alapján. Mivel a közös tulajdon megszüntetésének módja nem volt vitatott, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet kis arányban módosítva a felperes összesen 11/16 tulajdoni hányadát 6 276 876 forint megváltási ár ellenében az alperes tulajdonába adta.

III.

Az alperes a perben bizonyította a D., **cím3** I/10. alatti ingatlan különvagyoni jellegét.

A felperes sem tette vitássá, hogy ezen ingatlan vételárából 6 000 000 forint az alperes különvagyont képező D., **cím7** ingatlan vételárából származott, ekként különvagyoni ráfordításként veendő figyelembe. Az alperes szülei tanúként az alperessel egybehangzóan állították, hogy a két ingatlan vételára közötti különbséget forrását ők biztosították. A Ptk. 4:40. § (1) bekezdésébe foglalt közös vagyoni vélelem megdöntéséhez ugyanakkor önmagában az alperes szüleinek tanúvallomása nem lenne elegendő, mivel többlettényállás hiányában nem alkalmas a különvagyoni ráfordítás kétséget kizáró bizonyítására. A **K. Bank** kiállított pénztári kifizetésről szóló bizonylat igazolja, hogy ilyen összeg az alperesi szülők rendelkezésére állt (bár önmagában annak igazolására nem alkalmas, hogy ez az összeg az alperes lakásvásárlására lett felhasználva), a felperes által csatolt bankszámla kivonatok tanúsítják továbbá, hogy Ö. Jné 2012. október 24. napján 1 000 000 forintot utalt át a felek részére. A felperes fellebbezésében foglaltakkal ellentétben Ö. J. és Ö. Jné már első kihallgatásuk során is határozottan állították, hogy az ingatlan megvásárlásához szükséges összeget ők biztosították az alperes számára, csupán annak forrását nem jelölték meg. A perben a felperes édesapja, id. B. A. is azt vallotta, hogy az alperesnek a házasság megkötésekor volt egy d-i lakása, „annak a vételárából vették azt a lakást, amiben most is lakik.” Nem teszi az alperes állítását kétségessé az sem, hogy az ingatlan vételárának megfizetése a felek közös bankszámlájáról történt. A felek előadása szerint is az alperes különvagyoni ingatlanának vételárát a vevő készpénzben fizette meg, ugyanakkor a csatolt bankszámlakivonatok szerint a felperes által alperesi különvagyontként elismert 6 000 000 forint vételár megfizetése a bankszámláról történt. Mindez azt támasztja alá, hogy az egyes alvagyonok a számlán kezelt pénzösszeg vonatkozásban is vegyültek, a fent már rögzítettek szerint a közös pénzkezelés miatt pontosan az egyes alvagyonok vegyülése nem követhető nyomon, ezért mérlegeléssel, ez esetben is a felek méltányos érdekeire figyelemmel kell megállapítani az egyes alvagyonok felhasználását (DIT Pf.IV.20.319/2012/7.). (Megjegyzi az ítélet tábla, hogy ezen számláról történt kifizetések felperesi általi megítélése sem következetes, a D., **cím3** ingatlan vonatkozásában a szintén e számláról utalt 6 000 000 forintig az alperes különvagyont ismeri el, míg az 1 500 000 forint erejéig az itt kezelt összeg közös vagyoni jellegét állítja, a Ny., **cím1** alatti ingatlan vonatkozásában a számláról utalt 3 000 000 forint, mint saját különvagyontára hivatkozik.) Mindezek Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelése során nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az ingatlan teljes különvagyoni jellegét állapította meg.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában azt fejtette ki, hogy a D., **cím3** alatti ingatlanban a közös vagyon terhére megvalósított beruházás nem tekinthető jelentősnek, ezért a Ptk. 4:59.§ (4) bekezdése alapján a beruházásra tekintettel a felperes nem tarthat igényt az ingatlanban tulajdoni hányad megállapítására, csupán kötelmi, megtérítési igénye keletkezett (54. oldal 3. bekezdés). Ezzel ellentétben ugyanakkor az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részéből levezethetően a felperes javára a fenti ingatlanban 17/1000 tulajdoni hányadot állapított meg, melyet 240 000 forint ellenérték fejében az alperes tulajdonába adott (6. oldal 3. bekezdés). Az egységes vagyonszámosztásban ugyanakkor egyáltalán nem számolta el ezt az összeget.

Az ellentmondást az ítélet tábla akként oldotta fel, hogy mellőzte a felperes 17/1000 tulajdoni hányadának ellenérték megfizetése melletti alperesi tulajdonba adására szolgáló ítéleti rendelkezést, megállapította, hogy az ingatlan 1/1 arányban az alperes különvagyont képezi, míg az alperest

illető 240 000 forint megtérítési igényt a közös vagyon megosztása során számolta el. Az új Ptk. 4:59. § (4) bekezdése a joggyakorlatban korábban folytatott vitát eldöntve ugyanis akként rendelkezik, hogy a beruházás megtérítésre vonatkozó igény elsődlegesen kötelmi jellegű, pénzbeli kiegyenlítés helyett a házastárs csak akkor igényelhet tulajdoni hányadot, ha a beruházás az ingatlan tartós és jelentős értéknövekedést okoz, mely konjunktív feltételek közül az értéknövekedés jelentős volta az e körben a felek által nem vitatott szakértői vélemény alapján nem állapítható meg.

IV.

A H., **cím2** alatti ingatlan forgalmi értékének megállapítása körében az elsőfokú bíróság ítélete következtelen: a felperesi különvagyron megállapítása során az ingatlan 1/3 tulajdoni hányadának értékét 4 553 887 forintban határozza meg, melyből következően az ingatlan 1/1 tulajdoni arányának értéke 13 661 661 forint lenne (1. oldal). Az ítélet indokolásában az ingatlan forgalmi értékét 14 010 000 forintban állapította meg (51. oldal), míg az ingatlanban az alperest illető 1/3 tulajdoni hányadot 5 211 000 forint megváltási ár ellenében adta a felperes tulajdonába (5. oldal utolsó bekezdés), amely alapján az ingatlan 1/1 tulajdoni hányadának értékeként 15 663 000 forint számítható.

Az ingatlan forgalmi értékének meghatározása a Pp. 177. § (1) bekezdése szerinti, különleges szakértelmet kívánó feladat, melynek megállapítása érdekében - a felek egyező nyilatkozata, illetőleg egyéb egyértelmű bizonyíték hiányában - igazságügyi szakértő kirendelése nem mellőzhető. A perben kirendelt szakértő aktualizált szakértői véleményében az ingatlan forgalmi értékét 15 633 000 forintban állapította meg, melyet a felek észrevételire tekintettel is fenntartott.

Az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes által benyújtott magánszakvélemény, illetve piaci összehasonlító elemzés a szakértői vélemény bizonyító erejét az elsőfokú ítéletben részletesen kifejtett indokokra tekintettel lerontani nem tudta.

Az igazságügyi szakértő a felperes által előterjesztett észrevételekre tekintettel is fenntartotta szakértői véleményét, melynek részletes indokát is adta. A felperes az elsőfokú eljárás során és fellebbezésében is az alkalmazott szakértői módszert, az összehasonlító adatok körét, kiválasztását kifogásolta. Az összehasonlító adatok kiválasztása a szakértői tevékenység része, a felperes e kérdésben kellő szakértelem hiányában megfogalmazott magánvéleménye a szakértői vélemény bizonyító erejének lerontására nem alkalmas. Megjegyzi az ítélet tábla, hogy a 145. sorszám alatti kiegészítő szakértői véleményben összesen 14 összehasonlító adat szerepel, 6 a J. A. utcában, amelyek között található egy 54 m² nagyságú ingatlan 23 000 000 forint vételáron, 425 926 forint fajlagos vételár mellett, melyet szakértői véleményének kialakítása során a szakértő figyelmen kívül hagyott épp a felperes által felhívott óvatosság elvére figyelemmel. Az összehasonlítás során felhasznált ingatlanok a szakértői vélemény mellékletét képező két táblázatban megegyeznek, csupán az utolsóként megjelölt ingatlan fajlagos vételárát tartalmazza eltérően a két táblázat a hasznos és tényleges alapterület eltérésére tekintettel. A felperes nem bizonyította, hogy a szakértő által közöltekkel ellentétben nem négy, csupán három, az összehasonlítás során értékelt ingatlan található a perbelivel azonos épületben, a helyrajzi számok ismeretének hiányában csupán a felperes feltételezése, hogy ez éppen a három általa figyelembe venni kért ingatlan.

A szakértői vélemény csupán a bizonyítási eszközök egyike, a bíróságot az abban foglaltak kötik, amennyiben az eldöntésre váró kérdésben a szakvélemény kellő meggyőző erővel bír (BH1980.138). Ha a szakértői vélemény bizonyított tényekkel, más szakértő véleményével ellentétben áll, helyességéhez nyomatékos kétség fér, a bíróság a Pp. 182. § (3) bekezdése szerint köteles eljárni. Nem jogosult azonban arra a Pp. 177. § (1) bekezdésére figyelemmel, hogy a szakvélemény összehasonlító adatai közül válogatva mintegy „maga alkosson szakvéleményt”, és az ingatlan forgalmi értékét maga állapítsa meg a felperes fellebbezésében foglaltak szerint. Az ingatlan forgalmi értékét az ítélet tábla ezért az igazságügyi szakértő kiegészítő szakértői véleménye szerint határozta meg, ezt az ítélet rendelkezésein átvezette.

V.

Az elsőfokú bíróság kizárólag a felperes előadása, valamint szüleinek tanúvallomása alapján állapította meg az alperes vitatásával szemben, hogy a Merkel típusú fegyver 1/1, míg a Blaser típusú fegyver 71/100 részben a felperes különvagyont képezi. A Ptk. 4:40. § (1) bekezdése a közös vagyont részesíti előnyben, e törvényi vélelemmel szemben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a különvagyont állító felet terheli annak kétséget kizáró bizonyítása, hogy az életközösség fennállása alatt szerzett vagyontárgy annak jellegére, a szerzés jogcímére vagy forrására tekintettel a különvagyont képezi. A különvagyont bizonyítottóságát a törvényi vélelemmel és a másik fél tagadásával szemben általában a fél előadása, és a vele rokoni kapcsolatban álló személyek, így szüleinek tanúvallomása nem alapozza meg (Kúra Pfv.II.20.313/2018/8.). A felperes a fegyverek különvagyoni jellegét kizárólag szülei vallomásával kívánta bizonyítani, akik azonban sem a vásárlás konkrét körülményeiről, sem a vásárolt fegyverekről semmilyen információval nem rendelkeztek, vallomásukon túl a pénz átadását igazolni nem tudták, a felperes édesanyja vallomásában előbb a fegyverek megvásárlásának időpontjában is tévedett. A fegyverek megvásárlására kevéssel az életközösség megszakadását megelőzően került sor, ezért önmagában az, hogy a vásárlás tényéről annak időpontjában az alperes nem tudott, még nem alkalmas a fegyverek különvagyoni jellegének megállapítására. Ezért ezeket az ítélet tábla 1/1 tulajdoni arányban a felek közös vagyonaként fogadta el, és azokat a használatra és jelenlegi birtokállapotra tekintettel a vagyonmegosztás során a felperes tulajdonába adta.

Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a fegyverek forgalmi értékéről.

A Pp. 3. § (5) bekezdése alapelveként rögzíti a szabad bizonyítás elvét: a bíróság a perben a bizonyítás meghatározott módjához, meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nem kötött, minden, a tényállás felderítésére alkalmas bizonyítási eszközt felhasználhat és mérlegelhet. A Pp. 177. § (1) bekezdése szerint igazságügyi szakértő kirendelése akkor indokolt, ha a perben jelentős tény vagy körülmény megállapításához olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik. Ha azonban a tény megállapítása egyéb bizonyítékok alapján lehetséges, nem ellentétes a Pp. bizonyítékok mérlegeléséről és szakértő kirendeléséről szóló rendelkezéseivel, ha a bíróság a szakértő kirendelését mellőzi (BH2009.377).

A felperes által csatolt, a vadászfegyverek beszerzéséről szóló, az eladó által 196. § (1) bekezdés d) pontja szerint teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozata mind a vásárlás időpontját, mind a vételárat megfelelően igazolta. Az alperes által tetszőlegesen kiválasztott, részben más évjáratú, ismeretlen állapotú fegyverekre vonatkozó hirdetési árak a becsatolt okirat bizonyító erejének lerontására nem alkalmasak, különös tekintettel arra, hogy nem megvalósult adásvételek adatait rögzítik. Egyetértett az ítélet tábla az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a fegyverek vásárlása és életközösség megszakadása közötti időtartamra tekintettel - a Blaser típusú fegyver vonatkozásában 1,5 év, míg a Merkel típusú fegyver vonatkozásában csupán 1 hónap - indokolt a fegyverek életközösség megszakadásakor értékét azok a beszerzési értékével egyezően megállapítani.

VI.

Ahogy az elsőfokú bíróság helytállóan kifejtette, a Ptk. 3:155.§ alapján irányadó 3:148. § szerint a betéti társaság vagyoni részesedésének átruházására vonatkozó szerződés, így a bíróságnak a társasági részesedés megosztásáról és annak egyik házastárs tulajdonába adásáról szóló ítéleti rendelkezése is csak a társasági szerződés megfelelő módosításával válik hatályossá. A Ptk. 3:143. § (4) bekezdése alapján a társasági szerződés módosításához a tagok egyhangú szavazata szükséges, azaz a felfüggesztő feltétel csak az alperes megfelelő közreműködése esetén állhat be. A társasági

részesedés megosztásával összefüggő értékkülönbözet összegét ezért a közös ingó- és ingatlanvagyon megosztása folytán megállapított értékkülönbözet összegétől elkülönítve célszerű meghatározni (Kúria Pfv.II.21.077/2010/9.). Az egyidejű teljesítés követelményére figyelemmel indokolt, hogy a felperes ellenérték megfizetésére irányuló kötelezettsége is csak a felfüggesztő feltétel bekövetkezésével álljon be.

Az általános bírói gyakorlatnak megfelelően járt el az elsőfokú bíróság, amikor a társasági szerződés módosítására határidőt szabott és ennek eredménytelen eltelte esetére másodlagosan feljogosította a felperest, hogy a társasági részesedés közös tulajdonának más módon való megszüntetését kérje (Kúria Pfv.II.21.077/2012/9., Pfv. II.21.262/2012/5.). Nem szükséges ugyanakkor a betéti társaság beltagjának külön feljogosítása az ítéletben a társasági szerződés módosításának kezdeményezésére, hiszen arra a társaság tagjaként, ügyvezetőjeként a törvény erejénél fogva jogosult. Ilyen ítéleti feljogosítás kizárólag a nem tag házastárs vonatkozásában indokolt, ezért ezen rendelkezést az ítéletábra mellőzte.

VII.

Az ítélezési gyakorlat egységes abban, hogy a vagyonmegosztás során az arányosság és méltányosság követelményének szem előtt tartásával lehetőleg a vagyონrész természetbeni kiadására kell törekedni (BH1992.695), az arányosság nem csak a vagyontárgyak összértéke, hanem összetétele körében is vizsgálendő (BH1997.73). A felek ingóvagyonának jelentős részét teszi ki a két különböző helyen tárolt építőanyag. Az ingatlanok egyikét a felperes, míg a másikat - édesapján keresztül - az alperes tartja birtokban, az ott tárolt építőanyagok értéke sem tér el jelentősen. A perben a felek nem tárták fel, hogy az építőanyag megvásárlása milyen céllal történt, nem állapítható meg, hogy az bármelyikük tevékenységéhez szorosan kötődne. Erre tekintettel éppen az arányosság elvének felel meg, ha a vagyonmegosztás során a felek által a vagyonszövetség megszakadása óta, tehát több éve birtokban tartott építőanyagok a tulajdonukba kerülnek. Az évek óta alperes rendelkezése alatt álló építőanyagok kizárólagos felperesi tulajdonba adása nagyobb mértékben sértene a felperes méltányos érdekeit.

VIII.

A Ptk. 4:58. § szerinti egységes rendezés követelménye kizárólag a házastársi vagyonszövetségből eredő igényekre vonatkozik. A betéti társaság a Ptk. 3:88. § (1) bekezdése alapján a tagjaitól elkülönülő jogalanyisággal, vagyonnal rendelkező jogi személy, a tagok vagyoni hozzájárulásuk arányában a társaság nyereségéből való részesedésre jogosultak. A tagok részvételével működő gazdasági társaság bevételei nem tartoznak a házastársi közös vagyonba, függetlenül attól, hogy a társaság ügyvezetőjeként az egyik házastárs jár el, az alperes a vagyonszövetségi perben nem érvényesíthet igényt a betéti társasággal szemben. A házassági vagyonszövetségi perben eljáró bíróságnak arra sincs jogi lehetősége, hogy a volt házastársakat a mindkettejük részvételével működő gazdasági társaság vagyonához tartozó bevételekkel utólag elszámoltassa.

A perben mindezekre tekintettel a felperes védekezésével szemben az alperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a D., **cím4 és cím5** alatti ingatlanokat nem a betéti társaság, hanem a felperes, mint magánszemély hasznosítja, a hasznosításból származó bevétel a felpereshez, mint magánszemélyhez került. E körben nem annak van jelentősége, hogy a társaság jogosult-e az ingatlanok hasznosítására, hanem pusztán annak, hogy tényszerűen a felperesnél, mint magánszemélynél vagy a betéti társaságnál jelentkezett a hasznosításból eredő bevétel. Még annak jogszerűsége esetén sem elegendő tehát annak bizonyítása, hogy az alperes az ingatlanok hasznosítására vonatkozó megállapodást felmondta, azt kellett volna bizonyítania, hogy a betéti társaság ezt elfogadva járt el, és a továbbiakban az ingatlant nem ő, hanem a felperes, mint

magánszemély hasznosította. Ezt viszont a perben az alperes nem bizonyította. A rendelkezésre álló adatokból, így a Debreceni Járásbíróságon ingatlan kiürítése iránt folyt perből éppen az állapítható meg, hogy a betéti társaság a korábbi használati viszonyokat tartja érvényesnek. Az alperes állításai bizonyítására elsősorban a gazdasági társaságnál rendelkezésre álló könyvelési és egyéb iratok útján kerülhetett volna sor, ilyen tartalmú bizonyítási indítványt ugyanakkor nem terjesztett elő, mivel jogi álláspontja szerint a haszonkölcsön szerződés felmondása folytán az ingatlanokat csak a felperes hasznosíthatta.

A felek az életközösség fennállása alatt az ingatlanok hasznosításáról akként állapodtak meg, hogy azokat haszonkölcsönbe adták a közös tulajdonukban álló **A-R. 2000 Bt.**-nek. Ezen jogviszonyra a haszonkölcsön szerződésre irányuló rendelkezéseket a házassági vagyoni jogi - a Ptk. 4:42. § (3) bekezdésének utaló szabálya folytán - bizonyos körben a közös tulajdonra vonatkozó rendelkezésekkel együttesen kell alkalmazni.

A Ptk. 4:42. § (3) bekezdése alapján az életközösség megszűnésétől kezdődően - tehát az alperes által e körben hivatkozott 2016-2019. években is - a vagyontársasághoz tartozó ingatlanok kezelésére és használatára a Ptk. - a törvény eltérő rendelkezése hiányában - közös tulajdonra vonatkozó általános rendelkezései (5:74-5:79. §) alkalmazandóak. Jelen esetben azonban a perbeli ingatlanok vonatkozásában a bíróság azt állapította meg, hogy azok nem tartoznak a házastársi vagyontársasághoz, hanem az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdoni arányok szerint a felek különvagyonát képezik, így az ingatlanok kezelésére, használatára a fenti utaló szabálytól függetlenül a Ptk. közös tulajdon szabályozó rendelkezései irányadóak. A felek az életközösség fennállása alatt ingatlanok kezelésére vonatkozóan közösen haszonkölcsön szerződést kötöttek az **A-R. 2000 Bt.**-vel. A használat, kezelés más módjára az életközösség megszűnését követően csak a közös tulajdonra vonatkozó szabályok szerint térhetek volna át, a kisebb tulajdoni hányaddal bíró alperes erre önálló döntésével nem volt jogosult, így nem volt lehetősége a haszonkölcsön szerződés felmondására sem. Amennyiben a tulajdonostársak döntése sérti az okszerű gazdálkodást vagy jogi érdekeinek lényeges sérelmével jár, úgy az erre vonatkozó határozatot a bíróság előtt támadhatja meg.

Az alperes által felhívott Ptk. 4:47. § nem a használatra és kezelésre, hanem a vagyontárggyal történő rendelkezésre (melynek tartalmát a Ptk. 5:30. § adja) irányadó szabályokat tartalmazza, amely jelen kérdésre nem irányadó. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a Ptk. 4:47. § alkalmazhatósága esetén sem az alperes álláspontját támasztaná alá, mivel a 4:45. § szabályaira utal, mely szerint a közös vagyoni vonatkozó rendelkezést együttesen vagy a másik házastárs hozzájárulásával tehetnek a felek. A házastársak rendelkezési joga korlátozott a tulajdonostársakat a Ptk. 5:80. § szerint illető rendelkezési joghoz képest, a házastárs önállóan saját tulajdoni hányadával sem rendelkezhet. Ugyanez irányadó az életközösség megszűnése után is a Ptk. 4:47. § (1) bekezdésében felsorolt kivételekkel, amelyek közül jelen esetre egyik sem irányadó.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte ezen megtérítési igény elbírálását.

A felek közötti vagyonmérleg a fentiek szerint módosult az elsőfokú bíróság által felállítottához képest, a szükséges pontosításokra is figyelemmel az alábbiak szerint:

Vagyontárgy

érték forintban

I. A felperes különvagyon

1. D. cím6 lakás	15 000 000
2.D., cím4 üzlet 3/4 tulajdoni hányad	12 150 000

3.D., cím5 garázs 3/4 tulajdoni hányad	1 852 500	
4.H., cím2 lakás 1/3 tulajdoni hányad	5 211 000	
5. Ny., cím1 telek 3/8 tulajdoni hányad	3 423 750	
6. Ny., D. F. u. beépítetlen terület		350 000
7.Ny, cím10 bolt	70 000	
8. IZS vadászfegyver		50 000

II. Az alperes különvagyon

1. D., cím4 üzlet 1/4 tulajdoni hányad	4 050 000		
2. D., cím5 garázs 1/4 tulajdoni hányad	617 500		
3. D., cím3 1/1 tulajdoni hányad	13 850 000		
4. P. külterület ..0 hrsz-ú erdő 894/1794 t.h.		1 000 000	
5. P. külterület ..48 hrsz-ú kivett árok, erdő 774/69210 t.h.		200 000	
6. P. külterület ..09 hrsz-ú erdő, rét, kivett mocsár 15513/331338 t.h.		2 800 000	
7. P. ...6/1 hrsz-ú erdő 21318/364428 t.h.		1 500 000	
8. P. külterület ...5/1 hrsz-ú szántó, erdő, nádas 2891/53096 t.h.		1 200 000	
9. P. külterület ...4/9 hrsz-ú erdő, szántó 10557/78000 t.h.		2 000 000	10. P.
külterület ...3/1 hrsz-ú erdő, kivett árok 796842/2835864 t.h.	3 200 000		
11. P. külterület ...3/2 hrsz-ú erdő 1/2 t.h.		700 000	12. P.
külterület ...4/1 hrsz-ú rét, szántó 97692/1130760 t.h.		2 500 000	13. P.
külterület ...7/1 hrsz-ú szántó 2170/15558 t.h.		600 000	
14. P. külterület ...2/1 hrsz-ú erdő 2415/21440 t.h.		300 000	15. Ny.
külterület ..0/4 hrsz-ú erdő, nádas 6096/194340 t.h.		1 200 000	16. Ny. külterület ..2
hrsz-ú, erdő 3110/26514 t.h.	3 000 000		17. Ny. külterület .47/2 hrsz-ú,
nádas, erdő 18618/124836 t.h.	2 500 000		18. B. külterület ..83 hrsz-ú erdő
2475/12528 t.h.	3 000 000		

III. A felek közös vagyona

1. ..B-..5 Mercedes Viano		3 315 500
2. Porotherm 30N+F tégl 80 raklap		1 200 000
3. Betonacél d 8, 12 mm 1 tonna		100 000
4.Porotherm áthidaló 175 cm 18 db		34 200
5. Porotherm áthidaló 123 cm 19 db		24 700
6. Porotherm áthidaló 175 cm 21 db		39 900
7. Porotherm áthidaló 250 cm 15 db		46 500
8. Kerámia áthidaló 100 cm 3 db		2 400
9. Kerámia áthidaló 124 cm 6 db		6 000
10. Porotherm áthidaló 150 cm 10 db		16 000
11. Porotherm áthidaló 224 cm 9 db		24 300
12. LEIER tégl 10 cm 12 raklap		172 800
13. LEIER tégl 10 cm 35 darab		5 250
14. LEIER kéményrendszer		100 000
15.LEIER 10 cm tégl 96 db		14 400
16. Hegesztett acélháló 15x15	8 db	21 600
17. Nyárf gerenda 30 db		200 000
18. radiátor 180 cm		22 200
19. radiátor 230		28 200
20.radiátor 140 cm	3 db	52 200

21. radiátor65 cm 2 db	16 200
22. UPONOR cső 9,9*1,1*120 2 doboz	46 000
23. UPONOR cső 20*2*480 1 doboz	114 000
24. Puffer tartály	71 000
25. UPONOR cső 16*2*200 1 doboz	27 000
26. UPONOR cső 9,9*1,1*120 1 köteg	23 000
27. UPONOR cső 9,9*1,1*120 2 doboz	46 000
28. UPONOR Kouport pipeplusplus cső 1 doboz	114 000
29. Brilon füstcső 2 db	9 600
30. Műanyag védőcső 20 mm 5 köteg	10 000
31. Brilon füstcső kimeneti burkolat 1 készlet	4 800
32. padlófűtés osztó 7 körös	24 000
33. padlófűtés osztó 6 körös 3 készlet	63 000
34. Padlófűtés osztó 10 körös 2 készlet	68 000
35. UPONOR MC CP cső 12 m	360
36. UPONOR MC PC cső 13 m	500
37. UPONOR MC PC cső 34m	850
38. Golyóscsap 7 db	19 600
39. golyós csap 8 db	9 600
40. golyós csap 12 db	8 640
41. golyós csap 20 db	10 600
42. radiátor szelep 4 csomag	2 000
43. Közcsavar 3 db	300
44. Bosch kondenz gázkazán	90 000
45. padlófűtés osztó 4 körös 2 készlet	21 000
46. 3 járatú szelep 2 db	18 000
47. Flexvent ½ 5 db	5 500
48. golyóscsap 1	1 200
49. közcsavar	100
50. Tágulási tartály 35 l	6 000
51. tágulási tartály 50 l	6 600
52. BoschIPM2 rendszerszabályozó 2 készlet	10 000
53. 3 járatú szelep	10 000
54. keringető szivattyú vezérlő	5 000
55. Bosch szolár tartozék	5 000
56. csőrögztítő 250 5 szál	500
57. csőrögztítő 250 7 köteg	18 900
58. csőrögztítő 250 4 köteg	10 800
59. Blaser vadászfegyver 1/1 tulajdoni hányad	700 000
60. Merkel vadászfegyver	500 000
60. H., cím2 2/3 tulajdoni hányada	10 422 000
61. Ny. cím9 építési telek 1/1 tulajdoni hányad	6 000 000
62. Ny. B-ZS. 5/8 tulajdoni hányad	5 706 250
64. G. 95 Kft. üzletrésze	3 000 000
65. A-R. 2000 Bt. társasági részesedése	1 010 000

IV. Közös adósság

1.	559 669
----	---------

Közös vagyon értéke	33 622 050
Közös vagyon tiszta értéke (az A-R. 2000 Bt. vagyoni részesedése nélkül)	32 092 381
Egy fő jutója (az A-R. 2000 Bt. nélkül)	16 046 191

A felperes tulajdonába került

A Ny., cím9 ingatlanon tárolt Porotherm 30 N+F klímátégla	1 200 000 forint
A Ny., cím9 ingatlanon tárolt Betonacél 12m 1 t	100 000 forint
a Merkel vadászfegyver	500 000 forint
A balser vadászfegyver	700 000 forint
a G. 95 Kft. üzletrésze	3 000 000 forint a Ny., cím9
ingatlan	6 000 000 forint a H., cím2 ingatlan 2/3 tulajdoni
hányada	10 422 0000 forint

értékben, a felperesnek juttatott vagyon értéke tehát összesen 21 922 000 forint, ami a jutóját 5 875 809 forinttal haladja meg. Az alperes tartozik megtéríteni a felperesnek a felperes által kizárólagosan megfizetett közös adósság $\frac{1}{2}$ részét (279 849 forint), valamint az alperes különvagyonát képező ingatlanba a közös vagyon terhére elvégzett beruházás alapján a felpereset illető 240 000 forintot, a beszámítást követően a felperes által fizetendő értékkiegyenlítés 5 355 960 forint.

A felperes köteles megfizetni az alperes részére a D., **cím4 és cím5** alatt található üzlet és garázs ingatlanokon fennálló közös tulajdon megszüntetésével kapcsolatosan 4 050 000 és 617 500 forintot, azaz összesen 4 667 500 forintot.

A Ny., **cím1** alatti ingatlant a bíróság az alperes tulajdonába adta, az ingatlan házastársi vagyontársaság részét képező 5/8 (10/16) tulajdoni hányada fenti elszámolásán túl az alperes köteles megfizetni a felperesi különvagyon hányadának ellenértékeként 3 423 750 forintot.

Mindezek alapján- a feleket kölcsönösen terhelő fizetési kötelezettségek beszámításával - a felperest az alperes felé 6 599 710 forint összegű fizetés terheli, köteles továbbá a felfüggesztő feltétel beálltakor az **A-R. 2000 Bt.** alperesi vagyoni részesedése ellenértékeként megfizetni további 505 000 forintot.

A felek közötti elszámolás az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakhoz képest összességében csupán kisebb mértékben változott, ezért az ítéletábra a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján helytállóan számított, pernyertesség arányán igazodó perköltség, és illetékviselésre vonatkozó rendelkezések megváltoztatását nem találta indokoltnak.

Az ítéletábra a Pp. 213. § (1) bekezdése alapján a kereseti kérelemről kell döntenie, amennyiben az ellenkérelemben foglaltakat a bíróság részben alaptalannak ítéli, erre az ítélet indokolásában tér ki, az ítélet rendelkező részének az ellenkérelem elutasításáról házassági vagyontársasági perben sem kell rendelkeznie, ezért ezt az ítéletábra mellőzte.

Az ítéletábra az ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre vonatkozó megkereséseket pontosította csupán, mivel az elsőfokú ítélet szerint a tulajdonjogának bejegyzéséhez a két érintett ingatlan tekintetében a felperestől az ítélet szerint öt terhelő összes marasztalási összegnél magasabb összeg megfizetésének igazolását kérte.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az ítéletábra kis mértékben megváltoztatta, azt meghaladóan pedig helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért köteles megfizetni az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban Itv.) 59. § (1) bekezdése és 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Az alperes fellebbezésével vitatott érték a fellebbezés szerinti jutó és az elsőfokú bíróság által megállapított jutó különbözete, valamint a D., **cím4 és cím5** alatti ingatlanok bérleti díjából érvényesített összeg együttese, azaz 9 137 498 forint, ebből az alperesi pernyertesség az ítéletábra által számított jutóra tekintettel elenyésző 1,1%, melynek megfelelően a lerovandó 731 000 forint illetékből a felperes 8041 forintot, míg az alperes 722 959 forintot köteles megfizetni az Itv. 59. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Figyelemmel arra, hogy sem a felperes, sem az alperes fellebbezése lényegében nem vezetett eredményre, valamint figyelemmel az 1/2008. (V.19.) PK vélemény VIII. g) pontjára is az ítéletábra úgy rendelkezett, hogy a másodfokú eljárással felmerült költségeiket a felek maguk kötelesek viselni.

Debrecen, 2019. július 16.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-